

Політична реклама

Філя ЖЕБРОВСЬКА: «СЬОГОДНІ НЕ МОЖНА СТОЯТИ ОСТОРОНЬ ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ПРОЦЕСІВ»

Традиційно в Україні благодійництво відіграло значну роль у розвитку освіти, культури, становленні територій. Раніше меценатами ставали цілі родини, але сучасна історія також знає гідні поваги приклади. Розвиток села Немиринці на Житомирщині останні два десятиліття тісно пов'язаний із родом Жебрівських. Бути корисним для суспільства - теза, яку важливо не лише сповідувати, але й втілювати в життя. Нині Павло Жебрівський виконує свій обов'язок перед Батьківщиною, воюючи в складі Збройних Сил України у зоні АТО. Про рідний край і сімейні принципи розповідає його старша сестра - **Філя Іванівна, генеральний директор ПАТ «Фармак».**

- Філе Іванівно, цікаво почути від Вас, який вигляд мало село Немиринці півстоліття тому і якою була родина Жебрівських?

- Сім'я була велика, батьки виховали шестеро дітей. Павло Іванович в родині - наймолодший і єдиний син. Ми його, звичайно, всі любимо. Я від народження і до 17 років прожила в Немиринцях. Саме цей період згадую з особливим теплом, адже в селі минули дитячі та юнацькі роки. Потім поїхала до Києва, де і живу майже 50 років.

Пригадую Немиринці звичайним радянським селом. Окрім колгоспу і розвиненого сільського господарства, був ще спиртний завод. Наш тато возив туди пшеницю для зберігання в спеціальних сховищах. Село відрізнялось від інших чималою кількістю представників інтелігенції, бо на підприємстві працювали технологи, інженери. Немиринці знаходились доволі далеко від центральної дороги - за 12 кілометрів. Але разом із тим село було багатолюдним, у ньому діяла середня школа, де класи були переповнені. Знаходилась вона в колишньому панському маєтку - саме туди я вперше пішла вчитися. До речі, у селі багато таких панських будівель, серед них і сільський Палац культури, який ми з Павлом Івановичем реставрували.

Проте в період перебудови колгоспи призупинили свою діяльність, на заводі теж почалися проблеми. Пам'ятаю, що працівники намагались налагодити випуск вина з фруктів, якісь джеми робили, але ці починання були невдалими. На мою думку, їм тоді просто бракувало знань для ведення бізнесу. Як правило, люди нашого покоління намагались виїхати з села, перспектив розвитку не було жодних. Хліб - і той завозили раз на тиждень.

- Сьогодні Немиринці - одне з найкращих сіл в Україні. Відомо, що родина Жебрівських багато зробила для його відродження та модернізації. З чого все почалося?

- У 1990-му році я приїхала провідати своїх батьків, і мати попросила відвезти її до костелу, що в райцентрі Ружин. Наша родина українська, але польського походження, і ми не відмовились від католицького віросповідання. Сам костел розташований у будівлі, якій майже 200 років, але тоді там облаштували ремонтну базу якогось автопарку, і ксьондз проводив службу в невеликій кімнатці. Він тільки закінчив семінарію в Польщі, приїхав до України і не мав фактично ніяких зручностей для життя. Слухаючи молитви, я підвела очі і під куполом костелу побачила підвішений тельфер. Це такий підйомний механізм, за допомогою

якого піднімали і ремонтували двигуни. Та картина мене глибоко вразила, і я дала собі слово докласти всіх зусиль, аби цей костел відродився.

Відтоді у нас із Павлом Івановичем з'явилося відчуття відповідальності за свою малу батьківщину. Ми були вже досить успішні люди, мали вищу освіту, роботу. Але завжди пам'ятали батьківську настанову: якщо ти чогось досягнеш - мусиш цим здобутком поділитися. І цим принципом ми завжди керувалися в житті. Так поступово відродили костел - він функціонує дотепер. Туди не тільки католики, але й віряни інших конфесій приходять залюбки, щоб послухати службу Божу.

Потім із братом прийняли рішення поновити діяльність немиринського заводу. Павло Іванович викупив приміщення. До речі, будівля, в якій він знаходиться, зведена ще у 1870-му році, а збереглася дотепер. Пам'ятаю, як ми прийшли до голови Ружинської районної адміністрації, а він дивується: мовляв, завод давно не працює, навіщо він вам? А ми хотіли щось зробити для села, місця, де зарити пуповини усіх членів нашої родини.

- Завдяки чому вдалося «оживити» село - і в економічній площині, і в культурному сенсі?

- Наведу такий приклад. Яюсь у Німеччині я відвідала велику компанію, що займається виготовленням пігулкового обладнання для фармацевтичної галузі. Її власник, уже літній чоловік, розповів мені, що у часи Другої світової війни служив моряком. Після капітуляції Німеччини він повернувся до свого села. Німецька держава, незважаючи на програш, надавала колишнім військовим фінансову допомогу. Чоловік подивився, як працює старий млин його батька і йому спало на думку перетирати, як на жорнах, складові лікарських пігулок на порошок для кращого засвоєння. Він розробив своє перше обладнання і розпочав виробництво. Сьогодні це компанія, яка володіє мільярдами, постачає своє обладнання в різні країни світу.

Ця історія надихнула родину Жебрівських узятися за відродження Немиринців. Відновлення виробництва на спиртному заводі у 2001-2002 роках дало можливість створити робочі місця. Село зажило, почали повертатися молоді сім'ї. До речі, Павло Іванович був ініціатором того, що в село провели газ, відремонтували дорогу від основної траси. Але хотілося більшого.

Бізнес непогано розвивався, з'явилась можливість вкладати частину прибутків у розвиток села. Так був створений чудовий парк, де сьогодні квітнуть троянди, працюють фонтани, розташована скульптурна алея. Ми брали

участь у відновленні школи, Палацу культури, встановили пам'ятник Тарасу Шевченку, відновили меморіал солдатам, які загинули у 1941-му році, коли відступала Радянська Армія. Ми вичистили ставок, запустили туди білих і чорних лебедів, зробили набережну, яку назвали на честь нашої мами Яніни. Після всіх перетворень Немиринці стали невпізнаними.

Ділитися на користь суспільству вчили нас батьки, і родина Жебрівських дотримується цього заповіту. До речі, наш батько також пройшов усю війну від Бреста до Сталінграда, а звідти - до Берліна. Він усе життя пропрацював водієм вантажівки. Після його смерті ми викупили машину, на якій він їздив, і встановили у селі на знак пошани.

- Немиринці - не єдине село на Житомирщині, до якого прикута особлива увага родини Жебрівських?

- Яюсь мого знайомого здивувала табличка на будинку в селі Мар'янівка Баранівського району з інформацією про те, що кошти на реставрацію надала родина Жебрівських. Звичайно, що певні гроші вкладуються в розвиток цього району передусім завдяки ініціативі Павла Івановича. В різні часи ми допомагали іншим селам і містечкам Житомирщини - Біллілівці, Попільні, Андрушівці, Бердичеву - мій брат багато років був народним депутатом і опікувався цією територією.

Мабуть, немає такої школи чи дитячого садочка в цих районах, де ми б не допомогли з ремонтом. Ружинська районна лікарня три роки тому отримала від Павла Івановича нову карету «швидкої», обладнану за всіма сучасними вимогами. Він тоді сказав: «Якщо з її допомогою лікарі зможуть врятувати хоча б одне людське життя, покупка буде виправданою».

- На Вашу думку, які подальші перспективи цього регіону?

- Зараз склалися не надто сприятливі умови для ведення бізнесу і виробництва зокрема. З березня цього року ми чекаємо постанови Кабміну про виділення квоти на спирт для того, щоб завод у Немиринцях повноцінно запрацював. На жаль, дозвільні папери у нашій державі важливіші за долі людей. Ми багато працюємо над відновленням потужностей заводу, фахівці з «Фармака»

допомагають систематизувати і механізувати процес виробництва. Сподіваюсь, за декілька тижнів нам вдасться поновити повноцінну роботу підприємства, для цього є передумови.

Чимало точиться розмов про те, що Україні потрібна децентралізація влади. Але окрім цього необхідно цінувати людей, створювати в регіонах робочі місця, стимулювати самозайнятість населення. На мій погляд, це основне завдання для держави, якщо ми прагнемо відроджувати сільську місцевість. Потрібно змінити неефективну систему розподілу ресурсів, надати можливість працювати не тільки великим агрохолдингам, але й маленьким фермерським господарствам. Коли розпочнуться такі зміни, можна буде говорити про децентралізацію влади.

- Як Ви бачите економічні можливості для цього? Що залежить від центральної влади, а що - від ініціативи людей?

- Держава повинна дати можливість малому і середньому бізнесу запрацювати, легально і швидко оформити власну справу. А підприємці мають чесно і справно платити податки. Однозначно з боку держави потрібна інвестиційна підтримка для бізнесу. Для цього повинен стабільно працювати фінансовий сектор, пропонувати зрозумілі кредитні ставки, доступні позики.

Ще один важливий момент - навчання. Незважаючи на те, що в Україні діє ринкова економіка, чимало людей не знайомі з механізмами ведення бізнесу. Наприклад, у Немиринцях ми започаткували програму підготовки персоналу на своїх робочих місцях. І це стосується не тільки виробництва. Новообраний голова сільради теж потребує підвищення своєї кваліфікації, він може не знати, як саме потрібно провадити успішне господарювання на селі.

- Яким Ви бачите майбутнє Немиринців, і щоб Ви побажали нинішнім його жителям, а найперше - молоді?

- У вересні ми святкували День працівника фармацевтичної галузі, приймали вітання, проводили урочистості з цього приводу. У своїй промові перед робітниками я наголосила, що дуже боюся розчарування серед людей. Зараз Україна виборює свою свободу. Важ-

ливо, щоб кожен із нас не був пасивний у цьому, як це було у 2004-му році. Тоді ми думали, що здобули перемогу, а вона сама по собі змінить наше життя.

Сьогодні не можна стояти осторонь державотворчих процесів. Я завжди кажу, що працюю в реформованому бізнесі, тому впевнена: українці повинні змусити реформуватись і саму державу. Потрібно змінити підходи до управління країною - лише тоді ми зможемо поступово дійти до таких невеличких сіл, як Немиринці, Біллілівка чи Гальчин.

Впевнена, молодь також хоче повернутися до своїх містечок. Там у них є житло, а у великих містах придбати квартиру дуже непросто. Тому зараз головне завдання держави - забезпечити належні умови для розвитку на місцях, на рівні регіонів.

Я бажаю мешканцям Немиринців, усій нашій малій батьківщині, щоб їхні діти мали можливість залишитися і працювати там, де вони народилися. Щоб вони навчалися, здобували освіту у найкращих вузах - і поверталися до рідного краю. А всіх громадян закликаю боротися за своє вільне життя, за можливість ведення чесного бізнесу, свободу думки і слова.

- І насамкінець дозвольте поцікавитися про особисті переживання. Як поставилися в родині до рішення Павла Івановича піти на війну? Що такий крок означає для Вас особисто?

- Знаєте, коли він нам сказав, що хоче вирушити в зону АТО і написав рапорт, аби у 52 роки піти на військову службу, ми були шоковані. Спершу не до кінця розуміли, але зрештою визнали, що це його громадянська позиція. Він вирішив боронити державу, і ми в родині пишаємося таким його кроком. Наш брат завжди може розраховувати на підтримку родини. Ви знаєте, кожного нового дня я прокидаюся і одразу дивлюся новини: що відбувається на передовій, як там у Дебальцево, що на Донбасі? Іноді телефоную до нього, питаю, яка там ситуація. А він відповідає: «Похмуро». І я розумію, що насправді означає це слово. І звичайно, без сліз це сприймати неможливо, але водночас я пишаюсь, що мій брат сьогодні там і боронить нашу Державу. Хай береже його Бог!